

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 601

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 12 august 2014

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 370 din 26 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	2-4	141.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 54/2010 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Comitetului pentru produse medicinale veterinare	9
Decizia nr. 399 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	4-6	75.	— Ordin privind modificarea Normelor tehnice pentru proiectarea și execuția conductelor de transport gaze naturale, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2013	10
Decizia nr. 401 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7-9		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
			Hotărârea din 25 februarie 2014 în Cauza Ostace împotriva României	11-15
			★	
			Rectificări	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 370

din 26 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elena Balint în Dosarul nr. 23.888/3/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 747D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, domnul Ionuț-Cristian Mirea-Buturugă, consilier juridic cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții prezente. Acesta solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens, arată că nu se poate susține existența unei discriminări rezultată din schimbarea competenței materiale a instanței, întrucât norma legală criticată se aplică în mod uniform tuturor destinatarilor acesteia, inclusiv autorului prezentei excepții de neconstituționalitate. Consideră că nu sunt nesocotite nici prevederile din Legea fundamentală invocate în motivarea criticii de neconstituționalitate, fiind asigurată apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, indiferent de izvorul acestora, precizând că autorul excepției nu a fost împiedicat să își exercite drepturile procesuale. În opinia sa, nu se poate reține pretinsa lipsă de imparțialitate a instanțelor și, în plus, textul de lege criticat nu aduce atingere independenței judecătorilor. Depune la dosar concluzii scrise în sprijinul celor susținute.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate nu sunt de natură să contravină dispozițiilor constituționale la care autorul acesteia își raportează critica.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 3.863 din 3 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 23.888/3/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Elena Balint într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de aceasta împotriva sentinței pronunțate cu privire la legalitatea unor acte administrative, contestate pe calea contenciosului administrativ.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în baza prevederilor de lege criticate, se ajunge la un conflict de competență materială, întrucât aceeași instanță — în speță Curtea de Apel București — ajunge să judece de două ori același dosar, fond și recurs, contrar competențelor acordate de dreptul comun.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că stabilirea normelor privind desfășurarea procesului în fața instanțelor judecătorești și reglementarea competenței și a căilor de atac sunt de competența exclusivă a legiuitorului. Acesta poate institui reguli deosebite în considerarea unor situații deosebite, iar în speță nu se poate aprecia că i se încalcă recurenței dreptul de acces liber la justiție prin soluționarea căii de atac de către aceeași instanță care a judecat și fondul, din moment ce completul de judecată care soluționează recursul are compunerea prevăzută de lege pentru această cale de atac, respectiv 3 judecători, printre care nu se numără cel care a judecat cauza pe fond.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută, textele de lege criticate fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, care au următorul conținut: „(2) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel. (...)*

(4) *În cazurile prevăzute la alin. (1)—(3), dosarele se trimit, pe cale administrativă, la instanțele devenite competente să le judece.*”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă următoarele prevederi din Constituție: art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele de lege ce formează obiectul acesteia stabilesc că recursurile aflate, la data intrării în vigoare a Legii nr. 2/2013, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care, potrivit acestei legi, intră în competența de soluționare a curților de apel se trimit pe cale administrativă la aceste instanțe devenite competente să le judece. Autorul excepției susține că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât aceeași instanță ajunge să judece de două ori același dosar, atât în fond, cât și în recurs, „derogând de la normele de competență de drept comun”.

15. În jurisprudența sa, Curtea a examinat dispoziții legale similare, cuprinse în Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, în prezent abrogată, dispoziții care vizau același tip de măsuri ca și cele reglementate prin textele de lege criticate în prezenta cauză. Astfel, potrivit art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii menționate și care, potrivit acesteia, erau de competența curților de apel urmau să se trimită pe cale administrativă la instanțele menționate, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței.

16. Din perspectiva unor critici asemănătoare celor formulate în cauza de față, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale

art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

17. Cu acel prilej, Curtea a reținut că, deși prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, acesta nu constituie un fine de neconstituționalitate, întrucât judecata va fi realizată în complete cu compunere diferită. Curtea a constatat că reglementarea are caracter tranzitoriu, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. În plus, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiectele de drept.

18. Curtea a mai reținut, totodată, că dispozițiile legale examinate nu aduc atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sub acest aspect, Curtea a subliniat că judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie în sine o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra recursului, remarcând, în același timp, că cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.

19. În același sens s-a pronunțat Curtea prin mai multe alte decizii, având același obiect, dintre acestea putând fi menționate, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 760 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 7 decembrie 2006, Decizia nr. 447 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 920 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 821 din 3 decembrie 2007, sau Decizia nr. 709 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 30 iunie 2010.

20. Textele de lege criticate în cauza de față au un conținut normativ similar și sunt deduse controlului de constituționalitate prin prisma acelorași critici ca cele prin raportare la care Curtea a pronunțat decizia menționată. Pentru identitate de rațiune, în cauza de față excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

21. De altfel, Curtea observă că din expunerea de motive a Legii nr. 2/2013 rezultă că rațiunea adoptării normelor tranzitorii criticate în prezenta cauză a fost reprezentată de modificările intervenite prin noul Cod de procedură civilă sub aspectul competenței materiale a instanțelor judecătorești. Măsurile reglementate prin acestea au ca scop asigurarea unei repartizări echilibrate a cauzelor pe rolul instanțelor civile, cu finalitatea aplicării în condiții optime a dispozițiilor noii reglementări procesual civile.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Elena Balint în Dosarul nr. 23.888/3/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. XXIII alin. (2) și (4) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Pentru magistrat-asistent Valentina Bărbățeanu semnează, în
temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă,
prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 399

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la prevederile art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

depus un punct de vedere prin care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, arată că aceasta este inadmisibilă, textul de lege criticat neavând legătură cu soluționarea cauzei.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportat la prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Leonhard Albert Arz în Dosarul nr. 10.509/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 844D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 4.723 din 4 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 10.509/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportat la prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost invocată de reclamantul Leonhard Albert Arz, în calitate de moștenitor al Margaretei Arz, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea acestuia având ca obiect

obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor să efectueze operațiunile administrative prevăzute de dispozițiile art. 16 din capitolul V al titlului VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, respectiv desemnarea unui evaluator pentru întocmirea raportului de evaluare în vederea stabilirii de măsuri reparatorii prin echivalent, precum și emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire. Pe parcursul soluționării recursului a intrat în vigoare Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Subsecvent intrării în vigoare a acestui act normativ, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor [care potrivit art. 18 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 a preluat atribuțiile Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor] a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, în principal, ca prematur introdusă, întemeindu-și susținerile pe prevederile art. 4 teza a doua, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile legale criticate aduc atingere principiului neretroactivității legii, exigență a securității juridice în statul de drept, principiu obligatoriu atât pentru judecător, cât și pentru legiuitor. În acest sens, sunt invocate considerentele de principiu care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008.

7. Textele de lege criticate contravin art. 1 alin. (5) privind respectarea supremației Constituției și a legilor, art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la principiul egalității între cetățeni și egalității în drepturi, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție, prin aceea că Legea nr. 165/2013 nu oferă o garanție a drepturilor și libertăților în egală măsură tuturor destinatarilor.

8. Accesul liber la justiție permite depunerea oricărei cereri a cărei rezolvare este de competența instanțelor judecătorești, caracterul legitim al acesteia urmând a fi apreciat în urma judecării cauzei și constatat prin hotărâre judecătorească. Or, prin textele de lege criticate se aduce atingere acestui drept a cărui exercitare este împiedicată pe o perioadă de 5 ani. Textele de lege criticate nu respectă nici condițiile impuse de art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv un acces efectiv la justiție, precum și un termen rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001.

9. Se mai arată că restrângerea drepturilor fundamentale poate avea loc numai cu respectarea condițiilor înscrise în art. 53 din Constituție, or, textele de lege criticate nu respectă aceste condiții.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, nu poate fi reținută încălcarea principiului neretroactivității legii, deoarece în cauză este vorba de situații juridice în curs de constituire, sub incidența art. 4, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013. Chiar dacă acțiunea a fost introdusă la un moment în care textele de lege criticate nu erau în vigoare, nu se poate susține că efectele acestora nu se întind în timp pe toată durata desfășurării procedurii judiciare. Situația acțiunilor în justiție, aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, nu este una voluntară, ci una legală, intrând sub incidența prevederilor noului act normativ.

11. Totodată, textele de lege criticate nu aduc atingere nici prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece situația de discriminare în care s-ar găsi unele persoane are o justificare

obiectivă, și anume necesitatea reglementării legale a situației juridice impuse de volumul mare al notificărilor nesoluționate și măsurile ce s-au impus prin Hotărârea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României* de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

12. Se mai susține că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, deoarece prin prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 s-au stabilit noi termene pentru soluționarea administrativă a cererilor de restituire, la expirarea cărora orice persoană interesată se poate adresa instanței de judecată pentru verificarea legalității deciziilor și dispozițiilor emise în această procedură.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 4 raportat la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere art. 15 alin. (2), precum și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Astfel, în temeiul acestor norme coroborate cu art. 33 din Legea nr. 165/2013, cele mai multe acțiuni formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 au fost respinse. S-a acționat astfel asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificându-se în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*, în acest sens fiind și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008. Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea acesteia în vigoare, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi.

15. Pe de altă parte, prevederile art. 4 raportat la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece prin instituirea noilor reguli privind soluționarea dosarelor, care ar putea determina judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. Astfel, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese erau în curs de soluționare la data intrării în vigoare a actului normativ. Referitor la celelalte critici, apreciază că normele de lege criticate sunt în concordanță cu principiile constituționale pretins încălcate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere depus la dosar de partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocat de autorul excepției și reținut în dispozitivul actului de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 4 raportat la prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea autorului excepției raportată la circumstanțele cauzei, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua raportat la prevederile art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 4 teza a doua: „Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 34 alin. (1): „Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.”;

— Art. 35 alin. (2): „În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”

19. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) referitor la respectarea supremației Constituției și a legilor, art. 4 alin. (2) privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție, celor ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014*, nepublicată la data pronunțării în prezenta cauză, Curtea a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia

restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

21. Având în vedere faptul că autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate care vizează dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 în interpretarea ce a fost exclusă cadrului constituțional prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, precum și faptul că decizia menționată a fost pronunțată la un moment ulterior sesizării instanței constituționale, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

22. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în cauză, instanța de judecată urmează să respecte Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014, atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acesta se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității pot reprezenta temeiul unei cereri de revizuire, conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, raportat la incidența acestor ultime articole în speță.

23. În ceea ce privește dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea observă că acesta consacră dreptul persoanei care se consideră îndreptățită de a se adresa instanței judecătorești în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de art. 33 și 34, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele menționate. Așa fiind, art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu este incident în cauză, neavând legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportat la prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Leonhard Albert Arz în Dosarul nr. 10.509/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportat la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

* Decizia nr. 269 din 7 mai 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 401

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție invocată din oficiu de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 362/64/2012* și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 866 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus un punct de vedere prin care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar partea Ana Romalo, prin apărător, a transmis concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, arătând că textele de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 5 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 362/64/2012*, **Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect recursul declarat de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și de Primăria orașului Predeal, prin primar, împotriva sentinței pronunțate de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal prin care s-a dispus: obligarea Primăriei Orașului Predeal, prin primar, să emită în beneficiul reclamantei o dispoziție de restituire în natură a imobilului ce face obiectul

cererii de restituire în natură și obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită pe numele reclamantei titlul de restituire în natură a imobilului menționat. Curtea observă că, la data de 20 noiembrie 2013, autorul a depus la dosar un înscris prin care a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 raportat la „art. 33, 34 și 35” din Legea nr. 165/2013. Instanța de judecată, prin Încheierea de sesizare din 5 decembrie 2013, nu a sesizat Curtea Constituțională cu aceasta excepție, ci numai cu aceea ridicată din oficiu.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 4 aduc atingere principiului neretroactivității legii în condițiile în care o serie de dispoziții se reflectă în dreptul material, respectiv dispozițiile art. 41 alin. (5) fac trimitere la art. 21 din Legea nr. 165/2013, ce reglementează procedura de evaluare, și care este modificată în sensul că de la evaluarea efectuată potrivit standardelor internaționale se trece la grilele notariale, fiind astfel afectată însăși întinderea dreptului substanțial dedus judecății. În aceste condiții, dispozițiile legale criticate nu pot intra sub incidența principiului imediatei aplicări a normelor de procedură ce au guvernat Codul de procedură civilă din 1865. Astfel, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a reținut încălcarea principiului neretroactivității, deoarece textele de lege criticate cu acel prilej se aplicau inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, putea fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Este invocată, în sensul aplicării principiului neretroactivității legii, Hotărârea din 8 martie 2006 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Blečić împotriva Croației*, paragraful 81.

7. Se mai arată că prin Decizia nr. 830 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, Curtea Constituțională a statuat că, atunci când o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile de a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii reglementări, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare.

8. Mai mult, dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului constituțional al egalității în fața legii în sensul că se creează un tratament discriminatoriu în funcție nu doar de data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești, dar și de momentul la care părțile debitoare au procedat la executarea acestora, diferența de tratament fiind cauzată de elemente neprevăzute și neimputabile persoanelor aflate în situații similare, respectiv celeritatea instanțelor, dar și a procedurii de executare.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere art. 15 alin. (2), precum și art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Astfel, în temeiul acestor norme coroborate cu art. 33 din același act normativ, cele mai multe acțiuni formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 au fost respinse. S-a acționat astfel asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificându-se în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*, în acest sens fiind și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008. Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea acesteia în vigoare, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi.

11. Pe de altă parte, prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece prin instituirea noilor reguli privind soluționarea dosarelor, care ar putea determina judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. Astfel, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese erau în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al părții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, concluziile scrise depuse de partea Ana Romalo prin apărător, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. În realitate, din motivarea excepției, rezultă că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 4 teza a doua, raportate la prevederile art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 4: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 41 alin. (5): „*Obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se vor executa potrivit art. 21.*”

Prevederile art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013, la care fac trimitere dispozițiile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, au următorul cuprins: „*Evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.*”

15. În opinia Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, prevederile legale criticate contravin

dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, Curtea urmează să stabilească dacă aceasta îndeplinește condiția de admisibilitate referitoare la legătura cu soluționarea cauzei. Pentru a decide asupra acestui aspect, Curtea apreciază că este necesară realizarea unei analize a situației de fapt care a generat ridicarea excepției de neconstituționalitate.

17. Din analiza actelor aflate la dosar Curtea observă că prin acțiunea formulată (înregistrată cu Dosarul nr. 362/64/2012, la data de 21 mai 2012) reclamanta Ana Romalo, prin mandatar, a solicitat pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se constate ca fiind nejustificat refuzul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor de a emite decizia de restituire în natură a unui imobil, în dosarul înregistrat pe rolul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, obligarea Comisiei să emită pe numele reclamantei titlul de restituire în natură a imobilului și obligarea Primăriei Orașului Predeal, prin primar, să emită în beneficiul reclamantei o dispoziție de restituire în natură.

18. Prin Sentința nr. 243/F din 5 noiembrie 2012, Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal a decis după cum urmează: a admis acțiunea; a constatat ca fiind nejustificat refuzul Primăriei Orașului Predeal de a emite o dispoziție de retrocedare în natură a imobilului; a constatat ca fiind nejustificat refuzul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor de a emite decizia de restituire în natură a imobilului; a obligat Primăria Orașului Predeal, prin primar, să emită o dispoziție de restituire în natură a imobilului situat în Predeal și a obligat Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită pe numele reclamantei titlul de restituire în natură a imobilului.

19. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și Primăria Orașului Predeal, recurs ce face obiectul Dosarului nr. 362/64/2012* aflat pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal. În cadrul acestui dosar, instanța de judecată a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate și, în temeiul art. 244 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a suspendat cauza.

20. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că, la data de 20 mai 2013, când a intrat în vigoare Legea nr. 165/2013, în favoarea reclamantilor era pronunțată o hotărâre — Sentința nr. 243/F din 5 noiembrie 2012, care nu îndeplinește însă cerința impusă de textul de lege criticat — art. 41 alin. (5) din lege - referitoare la existența unei „*hotărâri judecătorești definitive și irevocabile*”.

21. Mai mult, acțiunea, astfel cum a fost formulată de reclamant, are ca obiect obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și a Primăriei Orașului Predeal la emiterea unei dispoziții/decizii de restituire în natură a imobilului, iar nu la emiterea unui titlu de despăgubire, sens în care s-a decis și prin Sentința nr. 243/F din 5 noiembrie 2012, anterior reținută.

22. Or, prevederile art. 41 alin. (5) și art. 21 alin. (6) din Legea nr. 165/2013 reglementează cu privire la emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și cu privire la modul de evaluare a imobilului, iar nu cu privire la restituirea în natură a imobilului.

23. Din această perspectivă, având în vedere dispozițiile criticate raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția urmând a fi respinsă ca inadmisibilă în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 41 alin. (5) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție invocată din oficiu de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 362/64/2012* al acestei instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN**pentru modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare
și pentru Siguranța Alimentelor nr. 54/2010 privind organizarea, funcționarea
și atribuțiile Comitetului pentru produse medicinale veterinare**

Văzând Referatul de aprobare nr. 473 din 7 iulie 2014, întocmit de Direcția produse medicinale veterinare și nutriție animală — Direcția generală sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 6¹⁰ și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 54/2010 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Comitetului pentru produse medicinale veterinare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 18 iunie 2010, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) 2 reprezentanți ai Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor: directorul general al Direcției generale sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor și

directorul Direcției produse medicinale veterinare și nutriție animală;”.

2. La articolul 3, alineatul (7) va avea următorul cuprins:

„(7) Institutul pentru Controlul Produselor Biologice și Medicamentelor de Uz Veterinar și Direcția produse medicinale veterinare și nutriție animală din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor iau în considerare punctul de vedere al Comitetului după analiza raportului întocmit de către experți.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Vladimir Alexandru Mănăstireanu

București, 31 iulie 2014.

Nr. 141.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea Normelor tehnice pentru proiectarea și execuția conductelor de transport gaze naturale, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2013

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (1) lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice pentru proiectarea și execuția conductelor de transport gaze naturale, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 și 171 bis din 10 martie 2014, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 56, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 56. — (1) Grosimea peretelui COTG, în mm, se determină considerând numai acțiunea presiunii interioare a gazelor transportate, cu formulele:

$$s_n = s_{ic} + \delta_s = s_i + a + \delta_s; \quad s_i = \frac{p_c D_e}{2\varphi F_b F_t R_{t0,5} + p_c} = \frac{p_c D_e}{2\sigma_a + p_c} \quad (5.2.1)$$

în care:

p_c este presiunea de calcul a COTG, în MPa;

D_e — diametrul exterior al COTG, în mm;

φ — coeficientul de calitate al îmbinărilor sudate de pe COTG;

F_b — factorul de proiectare de bază, corespunzător clasei de locație;

F_t — factorul de proiectare care ține seama de temperatura maximă de operare a COTG;

$R_{t0,5}$ — limita de curgere minimă specificată a oțelului din care sunt fabricate țevile COTG, în MPa;

$\sigma_a = \varphi F_b F_t R_{t0,5}$ — rezistența admisibilă a oțelului din care sunt fabricate țevile COTG, în MPa.

În anexa 21 sunt precizate semnificațiile mărimilor a , δ_s , s_n , S_i , S_{ic} , în mm, și valorile pentru φ , F_b , F_t care sunt adimensionale.”

2. Punctul A.21.1 (1) din anexa 21 va avea următorul cuprins:

„A.21.1. (1) Valorile factorului de proiectare de bază F_b sunt prevăzute în tabelul A22.1, valorile factorului de proiectare F_t , care ține seama de temperatura maximă de operare, sunt prevăzute în tabelul A21.11, iar valorile coeficientului de calitate al îmbinărilor sudate φ sunt prevăzute în tabelul A21.2.

Tabelul A21.1. Valorile factorului de proiectare F_b

Clasa de locație a COTG	Valoarea factorului de proiectare F_b
1. a — Pentru conducte testate la o presiune de 1,2 MOP	0,80
1. b — Pentru conducte testate la o presiune de 1,2 MOP	0,72
2	0,60
3	0,50
4	0,40

Tabelul A21.11. Valorile factorului de proiectare F_t

Temperatura peretelui COTG ^{a)} , °C	Valoarea factorului de proiectare F_t
sub 120	1,00
120	0,90
200	0,85
300	0,75

a) Pentru valori intermediare ale temperaturii peretelui COTG, factorul F_t se determină prin interpolare liniară.

Tabelul A21. 2. Valorile coeficientului de calitate al îmbinărilor sudate φ

Tipul constructiv al țevii (Tabelul A13.4)	Valoarea coeficientului φ
S; HWF; SAWL; SAWH; COWL; COWH	1,00
EW; BW; SAW fără completare la rădăcină	0,80”

Art. II. — Operatorii economici autorizați/licențiați să desfășoare activități în sectorul gazelor naturale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 6 august 2014.
Nr. 75.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 25 februarie 2014 în Cauza Ostace împotriva României

Strasbourg
(Cererea nr. 12.547/06)

Hotărârea devine definitivă în condițiile stabilite la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.
În Cauza Ostace împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Dragoljub Popović, Luis López Guerra, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, Iulia Antoanella Motoc, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 4 februarie 2014,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 12.547/06 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Augustin Ostace (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 16 martie 2006 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susține în special că refuzul instanțelor de a lua în considerare realitatea biologică ce rezulta dintr-o probă nouă care demonstrează că acesta nu era tatăl lui H.-A., a cărui paternitate legală îi fusese atribuită cu peste 20 de ani înainte, ar fi constituit o încălcare a art. 8 din Convenție în privința sa.

4. La 23 iunie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1952 și locuiește în Leverkusen, Germania.

A. Acțiunea în stabilirea paternității introdusă împotriva reclamantului

6. Prin Hotărârea din 6 martie 1981 a Judecătoriai Năsăud, reclamantul a fost declarat tatăl copilului H.-A., născut la 17 aprilie 1980, ca urmare a unei acțiuni în stabilirea paternității introduse de mama copilului. Această hotărâre a fost pronunțată pe baza unor declarații de martori care atestau existența unei relații între mama copilului și reclamant și pe o expertiză medico-legală a grupelor sanguine, care indica faptul că paternitatea copilului era nedecisă în privința reclamantului, dar că nu putea fi exclusă în totalitate posibilitatea ca acesta să fie tatăl biologic al copilului.

Hotărârea în cauză a fost confirmată, în urma recursului formulat de reclamant, prin Hotărârea din 6 mai 1981 a Tribunalului Bistrița-Năsăud.

7. În 2003, reclamantul a obținut consimțământul lui H.-A., devenit major, pentru ca ambii să se supună unei expertize medico-legale extrajudiciare, cu scopul de a se stabili dacă era tatăl său biologic.

8. La 14 iulie 2003, Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” din București i-a comunicat reclamantului faptul că, în urma efectuării noilor teste de paternitate, era exclus, din punct de vedere biologic, ca H.-A. să fie copilul său.

9. Pe baza acestui raport de expertiză, reclamantul a sesizat Judecătoria Năsăud cu o cerere de revizuire a Hotărârii din 6 martie 1981. Acesta a menționat că, anterior, era imposibil din punct de vedere obiectiv să prezinte proba realității biologice care excludea posibilitatea ca acesta să fie tatăl lui H.-A. De asemenea, a precizat că, la momentul acțiunii în stabilirea paternității, au fost respinse toate cererile formulate de acesta în fața instanțelor pentru efectuarea unei contraexpertize judiciare.

10. Prin Hotărârea din 11 septembrie 2003, judecătoria a respins cererea de revizuire ca inadmisibilă, cu motivarea că nu îndeplinea condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 322 din Codul de procedură civilă. Instanța a considerat că raportul de expertiză medico-legală din 14 iulie 2003 nu constituia un înscris care exista la momentul hotărârii din 1981, a cărei revizuire era solicitată și de care părțile nu luaseră cunoștință, în sensul art. 322 pct. 5.

11. Reclamantul a formulat apel și ulterior recurs împotriva acestei hotărâri. Acesta și-a întemeiat apelul și recursul pe necesitatea de a stabili adevărul cu privire la paternitatea sa din punct de vedere legal și de a apăra interesele succesoriale ale familiei sale legitime. Acesta a susținut că în 1981, în România, posibilitățile științei erau mult mai limitate în ceea ce privește stabilirea filiației biologice, astfel încât la vremea respectivă instanța nu a putut să își întemeieze decizia pe o probă științifică incontestabilă. De asemenea, acesta a precizat, în recursul său, că, atunci când au soluționat fondul acțiunii în stabilirea paternității, instanțele nu au dat curs cererii sale de efectuare a unei expertize suplimentare și că, la acea vreme, legea nu permitea o expertiză extrajudiciară. În plus, acesta a menționat că, înainte de 2003, nu reușise să obțină consimțământul lui H.-A. și al mamei sale pentru ca H.-A. să se supună unei noi expertize medico-legale. În fața instanței de apel, reclamantul a susținut că, în perioada regimului totalitar aflat la putere în țară înainte de 1989, o hotărâre judecătorească pronunțată într-o acțiune în stabilirea paternității era considerată ca fiind o sancțiune pentru nerecunoașterea voluntară a paternității.

12. Apelul și recursul formulate de reclamant au fost respinse, iar Hotărârea din 11 septembrie 2003 a fost confirmată prin deciziile din 28 noiembrie 2003 și 16 februarie 2006, ambele pronunțate de Curtea de Apel Cluj. În Decizia pronunțată la 28 noiembrie 2003, curtea de apel a respins apelul formulat de reclamant, cu motivarea că, în speță, nu erau îndeplinite condițiile impuse la art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă pentru admisibilitatea unei cereri de revizuire, având în vedere

că raportul de expertiză medico-legală invocat de reclamant nu reprezenta un înscris în sensul acestui articol.

13. La 23 august 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție, care fusese sesizată cu recursul reclamantului împotriva deciziei din 28 noiembrie 2003, a trimis cauza Curții de Apel Cluj, în urma modificării normelor privind competența instanțelor, adusă de Legea nr. 219/2005. În hotărârea pronunțată la 16 februarie 2006, curtea de apel a motivat respingerea recursului reclamantului prin faptul că o acțiune civilă, chiar o cale de recurs extraordinară, precum revizuirea, nu putea fi exercitată decât în condițiile stabilite de lege.

B. Informațiile furnizate Guvernului de Institutul Național de Medicină Legală

14. Prin scrisoarea din 18 octombrie 2011, Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” a comunicat agentului guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului informații conform cărora expertiza realizată în 2003 cu privire la paternitatea biologică a reclamantului nu putea fi realizată în 1981.

II. Dreptul și practica interne relevante

A. Vechiul Cod al familiei și noul Cod civil

15. Dreptul material relevant, în vigoare la momentul faptelor și până la intrarea în vigoare a noului Cod civil, la 1 octombrie 2011, era Codul familiei, completat de deciziile Curții Constituționale. Noul Cod civil a adus modificări legislative importante, în special în ceea ce privește prescripția acțiunilor civile în domeniul filiației.

1. Dispoziții privind acțiunea în stabilirea paternității

16. Art. 56 din Codul familiei, în vigoare la momentul faptelor, atât în 1981, cât și în 2003, prevedea că filiația față de tatăl unui copil născut în afara căsătoriei putea fi stabilită printr-o declarație de recunoaștere din partea tatălui sau prin hotărâre judecătorească. Declarația de recunoaștere se putea face la serviciul de stare civilă, prin înscris autentic sau prin testament.

17. În temeiul art. 59 din Codul familiei, acțiunea în stabilirea paternității unui copil născut în afara căsătoriei aparținea copilului și putea fi introdusă în numele său de către mamă sau de reprezentantul legal al acestuia. La art. 60 se prevedea că această acțiune putea fi introdusă în termen de un an de la nașterea copilului sau, în cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată, după încetarea conviețuirii.

18. Noul Cod civil, intrat în vigoare în 2011, prevede, la art. 427, că dreptul la această acțiune este imprescriptibil în timpul vieții copilului.

2. Dispoziții privind recunoașterea paternității și acțiunea în tăgada paternității

19. În conformitate cu dreptul în vigoare la momentul faptelor, recunoașterea paternității unui copil născut în afara căsătoriei putea fi contestată de orice persoană interesată de acest lucru (art. 58 din Codul familiei). Acțiunea era imprescriptibilă (a se vedea Decizia nr. 1.554 din 7 decembrie 2010 a Curții Constituționale).

20. Acțiunea în tăgada paternității putea fi introdusă doar de soțul mamei copilului născut în cadrul căsătoriei (art. 54 din Codul familiei). Prin Decizia nr. 349 din 19 decembrie 2001, Curtea Constituțională a hotărât că această dispoziție, care excludea posibilitatea ca mama sau însuși copilul să conteste paternitatea neconformă cu realitatea biologică, era contrară Constituției.

21. Termenul de prescripție a acestei acțiuni în tăgada paternității era de 6 luni din momentul în care tatăl prezumtiv a luat cunoștință de nașterea copilului (art. 55 din Codul familiei). Această dispoziție legală a făcut obiectul mai multor excepții de neconstituționalitate, dintre care unele erau întemeiate pe discriminarea între titularii acțiunii sau o discriminare în raport cu acțiunea imprescriptibilă în contestarea unei recunoașteri a

paternității, prevăzută la art. 58 din Codul familiei. Curtea Constituțională a respins toate excepțiile de neconstituționalitate, considerând că nu exista o discriminare și că, datorită unui termen atât de scurt, era protejat interesul superior al copilului constând în certitudinea privind starea sa civilă (deciziile nr. 453 din 2 decembrie 2003, 390 din 12 iulie 2005, 538 din 18 octombrie 2005, 646 din 5 octombrie 2006 ale Curții Constituționale). Ultima dintre aceste decizii ale Curții Constituționale era însoțită de o opinie separată, conform căreia acțiunea în tăgada paternității trebuia să fie imprescriptibilă sau că trebuia aplicat unul și același termen de prescripție tuturor titularilor acțiunii.

22. Art. 55 din Codul familiei a fost modificat prin Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007, pentru a stabili un termen de prescripție de 3 ani, în loc de 6 luni, pentru acțiunea în tăgada paternității copilului născut în cadrul căsătoriei. Acest termen începea să curgă în momentul în care tatăl lua cunoștință de nașterea copilului.

23. Această dispoziție legală a făcut obiectul mai multor excepții de neconstituționalitate, dintre care unele erau întemeiate pe existența unei discriminări în raport cu acțiunea imprescriptibilă în contestarea recunoașterii paternității, prevăzută la art. 58. Curtea Constituțională a respins toate aceste excepții de neconstituționalitate, considerând că nu exista nicio discriminare și că, printr-un termen rezonabil de lung, în raport cu vechea versiune a Codului familiei, interesul superior al copilului, care consta în certitudinea privind starea sa civilă, era astfel protejat (deciziile nr. 582/2010, 1.033/2010, 1.328/2010 și 1.554/2010 din 4 mai, 14 septembrie, 19 octombrie și 7 decembrie 2010 ale Curții Constituționale).

24. Prima excepție de neconstituționalitate, referitoare la calcularea termenului de prescripție de 3 ani, stabilit prin noua lege, a fost ridicată din oficiu de către Tribunalul Galați. Tribunalul a considerat că legea în vigoare încălca art. 8 din Convenție, în măsura în care o prezumție legală nu respecta viața de familie bazată pe realitatea socială și biologică. Din acest motiv, tribunalul a hotărât că termenul de prescripție de 3 ani nu trebuia să fie calculat începând din momentul în care tatăl lua cunoștință de existența copilului, ci din momentul în care afla de existența unor circumstanțe de natură să excludă paternitatea acestuia.

25. În temeiul art. 430—433 din noul Cod civil, acțiunea în tăgada paternității copilului născut în cadrul căsătoriei este imprescriptibilă în ceea ce privește copilul și tatăl biologic. În schimb, aceasta este prescriptibilă, în termen de 3 ani, în privința mamei și a soțului acesteia, care este tatăl prezumtiv. În cazul acestuia din urmă, termenul de prescripție este calculat începând de la data la care tatăl prezumtiv ia cunoștință de faptul că este prezumat tată al copilului sau de la o dată ulterioară, când tatăl prezumtiv află că această prezumție nu corespunde realității [art. 430 alin. (1)].

B. Codul de procedură civilă

26. Dispozițiile Codului de procedură civilă privind revizuirea hotărârilor judecătorești în vigoare la momentul faptelor, și anume la momentul introducerii de către reclamant a cererii sale de revizuire, sunt reluate parțial în hotărârile *Lungoci împotriva României* (nr. 62.710/00, pct. 28, 26 ianuarie 2006) și *Stanca Popescu împotriva României* (nr. 8.727/03, pct. 60, 7 iulie 2009) și în decizia *I.L.V. împotriva României* [(dec.), nr. 4.901/04, pct. 20, 24 august 2010].

Art. 322

„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță

de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

(...)

4. dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății. În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii;

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere. (...)

Conform jurisprudenței constante a instanțelor române, citată în Hotărârea *Lungoci* (citată anterior, pct. 28), înscrisurile necesare pentru revizuirea unei hotărâri definitive trebuie să existe la data adoptării deciziei atacate. Un act emis după data respectivă nu se consideră înscris.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

27. Invocând art. 8 din Convenție, reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține recunoașterea în justiție a faptului că nu este tatăl lui H.-A., deși expertiza medico-legală care a putut fi realizată în 2003 în urma consimțământului fiului său putativ, devenit major, a exclus clar paternitatea sa.

28. Guvernul contestă acest argument. Conform acestuia, refuzul autorităților de a autoriza redeschiderea procedurii în stabilirea paternității este motivat de preocuparea de a proteja interesele copilului și ale familiei și de a respecta cerințele protejării securității juridice.

29. Este invocat art. 8 din Convenție. Această dispoziție este redactată după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

30. Curtea reamintește că nu este cazul să fie examinată problema de a stabili dacă procedura vizând dizolvarea în fața legii a legăturilor de familie existente intra sub incidența vieții de familie a reclamantului, având în vedere că, în orice caz, stabilirea raporturilor juridice ale unui tată cu copilul său putativ ține de viața privată a persoanei în cauză (*İyilik împotriva Turciei*, nr. 2.899/05, pct. 23, 6 decembrie 2011).

31. Prin urmare, art. 8 din Convenție se aplică faptelor speței.

32. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De altfel, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

33. Curtea reamintește că, deși art. 8 din Convenție tinde, în esență, să protejeze persoanele împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților publice, acesta nu impune statelor doar să se abțină de la astfel de ingerințe; acesta poate implica, în plus,

obligații pozitive inerente respectării efective a vieții private sau de familie. Limita dintre obligațiile pozitive și obligațiile negative ale statului în raport cu această dispoziție nu se pretează însă unei definiții precise. Cu toate acestea, principiile aplicabile sunt comparabile. În ambele cazuri, trebuie să se țină seama de echilibrul just care trebuie păstrat între interesele concurente ale individului și cele ale societății în ansamblul său; de asemenea, în ambele ipoteze, statul beneficiază de o anumită marjă de apreciere (*Shofman împotriva Rusiei*, nr. 74.826/01, pct. 33—34, 24 noiembrie 2005).

34. Curtea reamintește, de asemenea, că nu are sarcina de a se substitui autorităților naționale competente pentru soluționarea litigiilor legate de raporturile dintre indivizi la nivel național, ci de a examina din perspectiva Convenției deciziile pronunțate de aceste autorități în exercitarea puterii lor discreționare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea *Mikulic împotriva Croației*, nr. 53.176/99, pct. 59, CEDO 2002-I).

35. În speță, Curtea observă că, în 1980, la scurt timp după nașterea lui H.-A., mama acestuia l-a acționat în justiție pe reclamant printr-o acțiune în stabilirea paternității. Această acțiune a fost admisă pe baza declarațiilor de martor care atestau existența unei relații între mama copilului și reclamant, deși expertiza medico-legală care a comparat grupele sanguine ale persoanelor în cauză nu a dovedit cu certitudine că era tatăl fiului său prezumtiv (*supra*, pct. 6).

36. Ulterior, în urma unei expertize medico-legale extrajudiciare, efectuate cu acordul lui H.-A., care indica faptul că era exclus ca acesta să fie tatăl său biologic, reclamantul a solicitat revizuirea deciziei din 1981, bazându-se în special pe art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, care prevedea posibilitatea de a redeschide o procedură atunci când imposibilitatea de a prezenta înscrisuri în cursul procedurii inițiale era determinată de un eveniment exterior voinței părților.

37. Cererea reclamantului a fost declarată inadmisibilă de către instanțele naționale, cu motivarea că nu era îndeplinită condiția definită în jurisprudență, conform căreia era obligatoriu ca înscrisurile respective să fi existat deja la momentul procedurii inițiale.

38. Curtea subliniază că părțile nu contestă faptul că respingerea de către instanțele naționale a cererii reclamantului de redeschidere a procedurii în stabilirea paternității era „prevăzută de lege” și urmarea un scop legitim.

39. Rămâne să se stabilească dacă, față de circumstanțele speței, decizia în litigiu era „necesară într-o societate democratică”.

40. Curtea reamintește că a hotărât deja, în mai multe cauze privind prezumții legale de paternitate, că o situație în care era imposibil să se acorde prioritate realității biologice asupra unei prezumții legale de paternitate nu era compatibilă cu obligația de a garanta respectarea efectivă a vieții private și de familie, chiar și ținând seama de marja de apreciere de care beneficiază statele [*Mizzi împotriva Maltei*, nr. 26.111/02, pct. 113, CEDO 2006-I (extrase); *Shofman*, citată anterior, pct. 45].

41. Spre deosebire de aceste cauze, în speță nu este vorba despre o prezumție legală de paternitate, ci de stabilirea paternității reclamantului printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în urma unei proceduri în stabilirea paternității.

42. Cu toate acestea, Curtea a concluzionat, de asemenea, că a fost încălcat art. 8 din Convenție în cauze în care reclamantii nu aveau nicio posibilitate de a contesta, în lumina probelor biologice noi, declararea judecătorească a paternității lor, printr-o hotărâre judecătorească definitivă (*Paulik împotriva Slovaciei*, nr. 10.699/05, pct. 46, CEDO 2006-XI, și *Tavli împotriva Turciei*, nr. 11.449/02, pct. 36, 9 noiembrie 2006).

43. Or, aceasta este situația în speță. În fapt, în temeiul dreptului intern aplicabil, reclamantul nu are nicio posibilitate de a contesta declararea judecătorească a paternității sale. Curtea

este dispusă să admită că absența unui mecanism juridic care să îi permită reclamantului să își protejeze dreptul la respectarea vieții sale private poate fi explicată, în general, de „interesul legitim” de a garanta securitatea juridică și stabilitatea legăturilor de familie și, în mod necesar, de a proteja interesele copilului. Rămâne să se stabilească dacă, față de circumstanțele particulare ale speței, a fost păstrat un echilibru just între interesul reclamantului și interesul general.

44. Reclamantul dorea să obțină o revizuire a declarării judecătorești a paternității care îl privea, în lumina probelor biologice de care nu avea cunoștință la momentul primei proceduri în stabilirea paternității. H.-A., care este major, a fost el însuși de acord, împreună cu mama sa, cu efectuarea testului ADN.

45. Prin urmare, Curtea consideră că, respingând ca inadmisibilă cererea sa de redeschidere a procedurii în stabilirea paternității copilului născut în afara căsătoriei, deși persoanele în cauză păreau să fie de acord cu stabilirea adevărului biologic privind filiația lui H.-A., autoritățile naționale nu au ținut seama de echilibrul just care trebuie păstrat între interesele în cauză (*Tavli*, citată anterior, pct. 36).

46. Prin urmare, acestea au adus atingere drepturilor sale protejate de art. 8 din Convenție.

47. De asemenea, trebuie amintit faptul că, în alte cauze judecate de Curte, acțiunea în justiție introdusă de tații putativi viza obținerea unei probe care să permită cunoașterea realității biologice, obligând copilul putativ să se supună unui test biologic. În aceste cauze, Curtea a acordat o importanță decisivă faptului că nu exista nicio probă biologică care să contrazică filiația stabilită legal, atunci când a procedat la punerea în balanță a intereselor în cauză. În acest context, Curtea a apreciat că nu este nerezonabil ca instanțele interne să acorde o importanță mai mare intereselor copilului și familiei în care acesta trăiește decât intereselor pe care le-ar putea avea reclamantul de a verifica un fapt biologic (*İyilik*, citată anterior, pct. 32, și Decizia *I.L.V. împotriva României*, citată anterior, pct. 40).

48. Totuși, situația este diferită în speță. În fapt, contrar situației din cauzele *İyilik* și *I.L.V. împotriva României*, citate anterior, în speță, reclamantul deține un raport de expertiză biologică, realizat cu consimțământul dat de H.-A. după ce a devenit major, și care dovedește că acesta nu este tatăl lui H.-A.

49. În plus, conform informațiilor furnizate de Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” (*supra*, pct. 14), proba științifică obținută de acesta în 2003 nu îi era accesibilă cu mijloacele disponibile în 1981.

50. În plus, Curtea constată că decizia pronunțată în speță de instanța națională nu este conformă cu evoluția dreptului român în domeniul filiației, adusă în special de noul Cod civil. Această evoluție pare a fi în favoarea prevalenței realității biologice asupra ficțiunilor legale, renunțând, de exemplu, la termenele de prescripție rigide. Astfel, noul Cod civil prevede că, pentru a răsturna prezumția de paternitate a unui copil născut în cadrul unei căsătorii, termenul de prescripție al acțiunii în tăgădă paternității este calculat, pentru tatăl prezumtiv, începând de la data la care acesta din urmă a aflat că era prezumat a fi tatăl copilului sau de la o dată ulterioară, când acesta a aflat că prezumția nu corespundea realității (*supra*, pct. 24). Pe de altă parte, conform noului Cod civil, acțiunea în stabilirea paternității este imprescriptibilă în timpul vieții copilului (*supra*, pct. 18). Totuși, reclamantul nu a putut să beneficieze de această evoluție a dreptului român, având în vedere că aceasta a avut loc ulterior faptelor speței.

51. Curtea admite că situația reclamantului este, poate, diferită în anumite privințe de cea a taților putativi a căror paternitate este prezumată în mod legal, dar nu a fost stabilită

pe cale judiciară. Cu toate acestea, existența unor diferențe între mai mulți indivizi nu se opune ca situațiile și interesele lor respective să fie suficient de comparabile (*mutatis mutandis*, *Paulik*, citată anterior, pct. 54).

52. În lumina considerentelor anterioare, Curtea concluzionează că nu a fost păstrat un echilibru just între interesele reclamantului și cele ale societății și că, prin urmare, sistemul juridic intern nu a garantat în mod corespunzător „respectarea vieții private” a reclamantului.

Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretinse încălcări

53. Invocând art. 6 din Convenție, reclamantul se plânge de durata procedurii inițiate în iulie 2003, vizând revizuirea Hotărârii din 6 martie 1981, precum și de inechitatea acesteia, pe motiv că, atât apelul, cât și recursul acestuia au fost examinate de aceeași instanță, și anume Curtea de Apel Cluj.

Acesta invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”.

54. Curtea reamintește jurisprudența sa constantă, conform căreia art. 6 din Convenție nu garantează dreptul la redeschiderea unei proceduri și nu se aplică unei proceduri de examinare a unei cereri de revizuire a unui proces civil, dacă această cerere este declarată inadmisibilă [a se vedea, între altele, *Sablon împotriva Belgiei*, nr. 36.445/97, pct. 86, 10 aprilie 2001, *Steck-Risch și alții împotriva Liechtenstein* (dec.), nr. 29.061/08, 11 mai 2010, și *Hurter împotriva Elveției*, (dec.), nr. 48.111/07, 15 mai 2012].

În lumina acestei jurisprudențe, Curtea apreciază că art. 6 nu se aplică procedurii privind cererea de revizuire în litigiu.

Rezultă că aceste capete de cerere sunt incompatibile *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și trebuie să fie respinse în temeiul art. 35 § 4.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

55. În temeiul art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

56. Reclamantul solicită 300.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul moral suferit. De asemenea, solicită 31.271 EUR cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea pensiei alimentare plătite între 1980 și 1998.

57. Guvernul consideră că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este excesivă și că prejudiciul material nu a fost suficient dovedit.

58. Curtea nu identifică nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge această cerere [*mutatis mutandis*, *Backlund împotriva Finlandei* (reparație echitabilă), nr. 36.498/05, pct. 13—15, 12 iulie 2011]. În schimb, aceasta consideră că trebuie să i se acorde reclamantului suma de 5.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

59. De asemenea, reclamantul solicită 5.000 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și pentru cele efectuate în fața Curții.

60. Guvernul consideră că reclamantul nu a justificat această sumă.

61. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în

care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de documentele de care dispune, în special documente care atestă deplasări ale reclamantului de la domiciliul acestuia din Germania pentru a se prezenta în fața instanțelor române și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabilă suma de 3.000 EUR pentru toate cheltuielile și o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

62. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 8 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
 2. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;
 3. hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitivă a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume:
 - i) 5.000 EUR (cinci mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
 - ii) 3.000 EUR (trei mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;
 4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 25 februarie 2014, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România nr. 79/2014 pentru modificarea și completarea Regulamentului privind procedura de organizare și desfășurare a examenului sau concursului pentru dobândirea calității de notar stagiar, aprobat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România nr. 72/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 28 iulie 2014, se face următoarea rectificare:

— după pct. 15 se va citi:

„16. **Anexa nr. 11 la regulamentul se modifică și va avea următorul cuprins:**

«ANEXA Nr. 11
la regulamentul

LISTA

cuprinzând mediile acordate de Comisia de examinare

CAMERA NOTARILOR PUBLICI

Data

Nr. crt.	Numele și prenumele	Media proba orală	Media proba scrisă	Media examenului/concursului

Corectori,
.....
.....
(numele și prenumele)

Semnături
.....
.....

Președinte,
.....

Semnătură
.....»

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

